

στόσο και τὸ νοῦ του μὴ πάρει μωροδιὰ ὁ Παρέδροσ.
Ὁ Παρέδροσ;... Καλότρωγε, καλόπινε τὸ βράδυ και βουτία
στὸν ὕπνο ἔπειτα... Κι' ἀρχίζε τότε τὸ ροχαλιτό, σὺν τῷ τραβού-
σαν σκορυγιασμένους ἀλυσίδες... Καί τότε δὴ κατέβαινε σιγά-σιγά
ἡ Παρεδρίνα μὲ τῖς κάλτσες καὶ τὰ νυχτικά, ριγηρή και μωσοχυμω-
μένη, ἄνοιγε τὸ παραλόρι τ' ἀχουρού και τραβίωνα κ' οἱ δύο
μέσα!... Μωρε, τί πορὴ ἦταν ἐκεῖνο! Τί καύμὸς και τί λαχτάρα!...
Τί φωτιά και τί λαύρα!... Πῶς δὲν ἄναβε ἀπὸ τὴν πύρα και τὸ ξε-
ρὸ χορτάρι!...

Τί ἐντύχιες, τί ἀπολαύσεις ἀλησιμόνητες!...
Θεὲ μου, και νὰ μὴν τελειώων ποτέ!...

Ἄλλὰ ἕλα πού ὅλα, σ' αὐτὸν τὸν ψεύτη κόσμο, τελειώνουν!
Κάποιος παλιοχοροφούλακας, πού τὸν εἶχα τιμωρήσει, τὰ μαρτύ-
ρησε ὅλα στὸν Παρέδρο. Κι' ἐκεῖνος, πονηρὸς ὅπως ἦταν, δὲν εἶπε
τίποτα. Ἄφησε νὰ μᾶς πιόση σκατούς. Κι' ἕνα βράδυ πού ροχαλίζε
στὰ ψέγματα και γλύστρησε και πάλι ἡ Παρεδρίνα στὸ ἀχουρί μαζύ
μου, σηκώθηκε μισοντιμὸς, μὲ τὰ νυχτικά του και τῖς κάλτσες του
κι' αὐτὸς, και εἶδε τί γινόνταν.

Μὰ δὲν μίλησε, δὲν ἔβρισε, δὲν σκότωσε κανέναν. Γύρισε μόνου
πάλι σιγά-σιγά κ' ἀλαφρά ἀπάνω, πήρε ἕνα κουτί σπιτά και ἔβαλε
ἀπ' ὀλες τῖς μεριεὶς φωτιά στὸν ἀχυρώννα. Ἔπειτα κλειδίωσε ἤσυχια-ἤ-
συχα τὴν πόρτα και ξαναπήγε και πλάγιασε...

Ὡς πού νὰ δοῦμε τὴ φωτιά ἐμεῖς, μᾶς εἶχε ζῶσει ἀπ' ὀλες τῖς
μεριεὶς!... Τρέχουμε στὴν πόρτα, κλειδιώμενη και ἀτράνταχτη. Πη-
γαίνουμε στὴν ἄλλη ἀκρη, λαμπάδιασμα παντοῦ, φωτιεὶς και σπιδες.
Τρέχουμε στὴν πέρα γωνία, τὸ ταβάνι σοριάζετα ἀπάνω μας σὲ κάρ-
θουνα και σὲ δαυλιὰ ἀναμείνα... Πέλαγος ἡ φλόγες μέσα στὸ ξερὸ
χορτάρι... Ἄναψαν τὰ μαλλιά μας, τὰ ρούχα μας και καιγιόντου-
σαν!... Ἡ Παρεδρίνα ἡ καινένη, καθὼς ἦτανε μισόγυννη, γέμισε
ἐγκαυάματα!... Τὴν ἔσπρωξα ὀστόσο σὲ μὴ
κώχη, ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ἡ φωτιά μᾶς ἔκλεισε
ἀπὸ παντοῦ!... Ὁ καπνὸς μᾶς ἔπνιγε. Κα-
δρόνια και δοκάρια πέρταν γύρω μας ἀναμ-
μένα... Ἀναπνέαμε κ' ἡ ἀναπνοή μας ἦ-
ταν φωτιά και λάβα!... Κάναμε τότε τὸν
στανθὸ μας κ' ἀπομείναμε περμιέονντας τὸν
θάνατο...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεως, ὁ κύρ-
Ἀργύρης σόπασε. Ἰσαξε τὸ μουντάκι του
και γύρισε στὸν καφετζῆ, πού εἶχε ἀπομεί-
νει κρατώντας τὸ δίσκο στὰ χέρια του.
— Νίδνιο, σὲ παρακαλῶ, ἕνα νερὸ, τοῦ
εἶπε.

Οἱ ἄλλου εἶχαν κρεμασθεῖ ἀπὸ τὰ χεῖλη
του.

— Λοιπόν; Λοιπόν; τὸν ρώτησαν. τέλος.
— Τί λοιπόν;

— Τί ἀπογίνετε;

— Ἐμεῖς; Τί ν' ἀπογίνουμε!... Πάει
πειὰ, καίραμε! Καί δὲν ἔμεινε οὔτε στάχτη ἀπὸ μᾶς!... Τί ἄλλο
θέλατε νὰ γίνουμε, κλεισμένοι και μέσα!...

Οἱ σύντροφοι τοῦ κύρ-Ἀργύρη μείνανε μὲ τὰ μούτρα χυλοσμένα.
Προσταθεύσαν, φαρρῖεις, νὰ καταπνίζον τὴν συγκίνησί τους, σὺν νὰ
τοὺς βλέπανε και τοὺς δύο νὰ ψήνονταν μπροστά τους, ἐνῶ ὁ Νίδ-
νιος, μαζεύοντας τὸ δίσκο του, πήγε νὰ φέρῃ τὸ νερὸ, μονολογώντας:

— Βρὲ τοὺς κ α ὐ μ ἔ ν ο υ ς !... Ἄς τοὺς ἔλειπε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ὁ παλιὸς Ἀυτοκράτορ τῆς Κίνας Τσί εἶχε ἕνα ἄλογο, τὸ ὁποῖο
ἀγαποῦσε ὑπερβολικά και τὸ ὁποῖο ψόφησε ἀπὸ ἀμέλεια τοῦ ἱπποκό-
μου του. Αὐτὸ ὅμως ἔκανε ἔξω φρενῶν τὸν Ἀυτοκράτορα, ὁ ὁποῖος
ἤθελε νὰ θανατώσῃ τὸν ἀμελή ἱπποκόμο μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Τότε ὁ μανδρινὸς Γεμ-Τσά, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ βασι-
λέως, θέλοντας νὰ σώσῃ τὸν ἔνοχο, εἶπε στὸν Ἀυτοκράτορα:

— Μεγαλειότατε, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν ἔχει ἀντιληφθεῖ ἀκόμα
πόσο σοβαρὸ εἶνε τὸ ἐγκλημά του, γιὰ τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ θανα-
τωθῇ.

— Ἐ, λοιπόν, κάμε τον ἐοῦ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, ἀπάντησε ὁ Τσί.

Τότε ὁ μανδρινὸς κάλεσε τὸν κατηγορούμενο μπροστά στὸν Ἀυ-
τοκράτορα και τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, κακοῦργε, τί ἐγκλήματα διέπραξες; Ἐν πρώτοις, ἀ-
φησες νὰ ψοφήθῃ ἕνα ἄλογο, τὸ ὁποῖο κύριός σου ἐμπιστεύτηκε στὶς
φροντίδες σου. Ἔπειτα ἐξώργισες τὸν Ἀυτοκράτορα τόσο πολύ, πού
νὰ ζητήῃ νὰ σὲ θανατώσῃ ὁ ἴδιος. Τέλος, γίνεσαι αἰτία νὰ ρεζιλευ-
τῇ στοὺς ὑπήκοους του ὁ Ἀυτοκρά-
τωρ, σκοτώνοντας ἕναν ἄνθρωπο
γιὰ ἕνα ἄλογο...

— Φτάνει, φτάνει!... φώναξε
μετανοωμένος ὁ Ἀυτοκράτωρ. Ἄ-
φησέ τον νὰ φύγῃ. Τὸν συγ-
χωρῶ...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας, ἀπ' τὸ 1926 μέχρι σήμερα, αὐξή-
θηκε κατὰ ἕνα ὀλόκληρο ἑκατομμύριο.

— Ἡ Γαλλία ἔχει σήμερα 42,000,000 κατοίκους.

— Οἱ ξένοι πού μένου στὴ Γαλλία ἀνέρχονται ἐν ὄψει σὲ 2,891,
000. Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 500,000 κατοικοῦν μέσα στὴ Παρίσι.

— Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχουν 4,500 Στοιεὶς Ἐλευθέρων Τεκτόνων.

— Ἄπ' τὶς ὁποῖες ἡ χιλιεὶς βρισκονται στὸ Λονδίνο.

— Ὁ Σύλλογος τῶν ὀρολογοποιῶν τῆς πόλεως Οὐόρσοιφούλλ, ἔ-
χει στὴν κατοχή του ἕνα ὀρολόγι πού κατασκευάσθηκε πρὸ ἑκατὸ ἑ-
τῶν. Τὸ ὀρολόγι αὐτὸ κουρδίζεται μᾶ φορὰ τὴ βδομάδα και ἔχει μέ-
γεθος μιᾶς Ἑλληνικῆς νικελένιας πεντάρας.

— Διάφοροι σιλλέκτα σπανίον ἀντικειμένον ἐπιτόσφεραν τεράστια
ποσὰ γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν, ἀλλὰ ὁ Σύλλογος, πού τὸ θεωρεῖ ἀνεκτί-
μητο κειμήλιο, ἀρνήθηκε νὰ τὸ πουλήσῃ.

— Ἡ Βίβλος ἔχει μεταφρασθεῖ ὥς τώρα σὲ 872 γλώσσες.

— Ἄν συνεχῶς λάβει κανεῖς ὑπ' ὄψιν τον ὅτι ὄλες γενιῶν ἢ γλώσ-
σες πού λαλοῦνται στίς πέντε ἡμετέρας εἶνε 2,500, μένον ἀκόμη 1628,
στίς ὁποῖες δὲν ἔχει μεταφρασθεῖ ἡ Γραφή.

— Ἄπ' τοὺς πρίγκηπτες τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν τῆς Γερμα-
νίας, ἕνας ὑπηρετεῖ ὡς λογιστής σὲ κάποια Τράπεζα, ἄλλος εἶνε κα-
τώτερος ὑπάλληλος μιᾶς ἀπολιτοικῆς ἐταιρίας, ἕνας τρίτος εἶνε καλ-
λιτέχνης και κερδίζει τὸ ψομὶ του μὲ τὴ δουλειὰ του και μερικὸι καλ-
λιεργοῦν ἤδη τὰ μικροκτημιά του.

— Ὁ πρωτότοκος γυιὸς τοῦ Κρόμπριτς ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
δικηγόρου.

— Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων πρόκειται νὰ
ἐξδώσῃ προσεχῶς ἕνα λεύκωμα μὲ τὰ ὄνομα-
τα και τῖς σύντομες βιογραφίες ὁλων ὄσων ἐ-
χομητίσαν βουλευταὶ ἢ μέλη τῆς Βουλῆς τῶν
Λόρδων ἀπ' τὸ 1258 ὥς τὸ 1832.

— Εἶνε δὲ ὄλοι αὐτοὶ 33,000!...

— Σ' ἕνα καινούργιο ὑπόγειο χρηματοκιθῶ-
ν πού κατασκευάσε τελευταία ἡ Τράπεζα
τῆς Ἀγγλίας, τοποθετήθηκε μᾶ πόρτα ἀτσά-
λινη πού ζυγίζει εἰκοσι ὀλόκληρους τόνους.

— Τὰ λουκέττα τῆς ἀνοίγον και κλείνουν
διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ὀρισμένων λέξεων.

— Ἄπ' τῖς παρατηρήσεις πού ἔκανε ἕνας
Γερμανὸς βιολόγος σὲ χίλια παιδιά, διεπίστω-
σε ὅτι τὸ ἀνάστημα ἔχει μεγάλη σχέση με τὴ
διανοητικὴ ἀνάπτυξί των παιδιῶν.

— Ἡ Ταροτούλα, ὅπως λέγεται ἡ ἀράχνη
τῶν δασῶν, τῆς ὁποίας τὸ δάγκωμα εἶνε φαρ-
μακερὸ, συνηθίζει νὰ κουβαλῇ ἔπάνω στη
ράχη τῆς ὄλα τὰ μύρκα τῆς, ὄταν εἶνε νεογέν-
νητα και δὲν μποροῦν ἀκόμα νὰ περπατήσουν.

— Ἔτσι, συναντᾶ κανεῖς στὰ δάση πολλές φορὲς Ταροτούλες, ἢ
ὁποῖες κουβαλᾶνε ἀπάνω τους, μετὰ τὸν τοκετὸ τους, πενήντα και πε-
ρισσότερα ἀγαχνόπουλα.

— Στὸ Μπριστόλ τῆς Ἀγγλίας λειτουργοῦν και σήμερα δύο ξε-
νοδοχεῖα, τὰ ὁποία εἶνε τὰ ἀρχαιότερα τῆς ὑψηλίου.

— Τοῦ ἐνὸς ἡ ἀδεία ἱδρύσεως και λειτουργίας—ἡ ὁποία σώζεται
μέχρι σήμερα—ἔχει ἐκδοθεῖ τὸ ἔτος 1241.

— Τὸ δεύτερο ἀναφέρεται σ' ἕνα σχέδιο τῆς πόλεως Μπριστόλ,
καμωμένο στὰ 1250 και χαρακτηρίζεται ὡς ἐπαλιδ ξενοδοχεῖον,
πράγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι εἶχε ἱδρυθεῖ πολλές δεκαετηρίδες
πρίν.

— Τὰ κούτλια και τὰ ληροῦνια ἦσαν γνωστά στὴν Ἱταλία ἀπὸ
τὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνος. Ἀπὸ τὴν Ἱταλία διαδόθηκαν ἀργότερα και
στὶς ἄλλες χῶρες. Οἱ Ἀγγλοι ὅμως μέχρι τοῦ 1910 θεωροῦσαν τὰ
κούταλοπλήρονα ὡς κάτι ἄχρηστο και περιττό.

— Ἡ τέχνη τῆς ἐπιχρυσώσεως τῶν ἀγαλμάτων μεταφέρθηκε ἀπὸ
τοὺς Ἑλληνας στὴ Ρώμη κατὰ τὸ 570. Μᾶχρι τότε οἱ Ρωμαῖοι ἔβα-
φαν τῖς προτομές μὲ κόκκινο χρωμα.

— Τὰ θυματήρια εἶνε ἐφευρέσεις τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ὅμως
στὴν ἀρχὴ τὰ χρησιμοποιοῦσαν κ' αὐτοὶ χωρὶς τῖς συνηθιμένες ἀλυσ-
οίδες.

— Ἡ καρφίτσες πρωτοφάνηκαν στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸ ἔτος
1453. Μᾶχρι τότε ἡ γυναῖκες χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὰ μαλλιά και τὰ
φορέματά τους ξύλινες πόρπες και ἕνα εἶδος χτένια ἀπὸ φίλντσι.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Ὁ ἄντρας μιλάει γιὰ τὸν ἔρωτά του πρίν τὸν ἀισθανθεῖ και ἡ
γυναῖκα ἀφοῦ τὸν δοκιμάσει.

— Οἱ ἄντρας μόλις πάθουν ν' ἀγαποῦν λησιμονοῦνε τὰ πάντα. Δὲν
συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο και μὲ τῖς γυναῖκες.

— Ἡ γυναῖκες πού θέλουν νὰ φαῖνονται ὀραῖες, πρέπει νὰ εἶνε
πρὸ πάντων ἀγαθές. Ποτὲ μὴ
κακὴ γυναῖκα δὲν εἶνε ἐντελὼς ὀ-
ραία.

— Ἡ γυναῖκες πστεῦνον και
ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς
ἄντρας. Και σ' αὐτὸ συνίσταται ἡ
ὑπεροχὴ τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΙ... ΑΛΛΗΛΟΣΚΙΤΣΑΡΙΖΟΜΕΝΟΙ

Μιά ξεκαρδιστική... γελοιογραφική σελίς.